

Tot va passar la matinada d'un diumenge, el dia que vaig fer 18 anys.

Com sempre, jeia avorrit a la meva cel·la. Feia fred i no hi havia mobles. Tenia dos companys, però portaven tan de temps enclaustrats allà dins, que s'havien tornat completament apàtics. Només feien que menjar, beure i dormir, i gairebé mai no parlaven.

Pels volts de les sis, un guàrdia vingué a dur-nos la ració. En dic així perquè allà només ens donaven un àpat al dia. Suposo que, com que no ens podíem moure gaire –no ens deixaven sortir sota cap concepte–, consideraven que amb poca quantitat, ja fèiem .

El guàrdia, presentava l'aspecte d'aquell a qui li acaben de comunicar la seva sentència de mort. El flamant uniforme que portava contrastava amb la pal·lidesa cadavèrica del seu rostre que, al mateix temps, el delatava com a novell. Va obrir la portella tan sols uns centímetres i es va quedar al llindar, indecís.

Al cap d'uns instants, va atrevir-se a fer la primera passa. Els meus companys ni se'l van mirar. Envalentit, en féu unes quantes més en ràpida successió fins arribar al centre de l'estança. Excepte ell, ningú es va moure. Allà, hi deixà el menjar de qualsevol manera i va refer els seus passos frenèticament, fent anar els ulls d'una banda a l'altra com un esperitat. Al arribar a la porta va deixar anar un sospir inaudible, i just quan es girava per tancar-la, ens va dedicar un somriure nerviós. Els meus companys no es van immutar, però jo li vaig correspondre amb una mirada esbiaixada de menyspreu mentre em removia una mica, insinuant un canvi de postura. El somriure se l'hi va esfumar i s'afanyà a desaparèixer de la meua vista. Content amb aquella petita victòria, em vaig incorporar, com si ja no recordés que no podia anar enlloc. I aleshores ho vaig veure.

A vegades, quan ets testimoni d'algun fet increïble, tendeixes a fer-te'n creus, a posar en dubte allò que estàs veient. I el teu cervell actua en conseqüència, tardant a assimilar-ho mentre et fa obrir la boca cosa de ben bé dos pams, convertint-te en la viva imatge d'un passerell. Doncs bé, a mi no em va passar res d'això: Jo vaig veure que el nou guàrdia havia tancat malament la portella i no vaig dubtar ni un instant en empènyer l'acer amb la pota fins obrir-la completament.

Només vaig mirar enrere un cop, en direcció els meus companys, i vam mantenir més contacte visual que en tota una setmana. Som una raça solitària i orgullosa, però tot i així confiava en que vinguessin. Però ells van romandre immòbils, com si fossin mers espectadors observant les meves peripècies, així que vaig marxar sol, decidit a convertir-me en el protagonista d'aquella història.

Afortunadament, vaig aconseguir sortir del zoològic sense gaires problemes. El recinte dels tigres estava situat en una zona força aïllada i la tanca metàl·lica que vaig haver de saltar no era res de l'altre món. Començava a sentir-me exultant quan vaig veure la gran ciutat que s'estenia fins on m'arribava la vista, un conglomerat de ciment i acer.

Vaig tastar l'aire. Potser m'hauria d'haver quedat a la meua cel·la.

